

„L-AM VĂZUT PE PĂRINTELE ZOSIM OANCEA...”

L-am văzut pe Părintele Zosim Oancea o singură dată, cu mulți ani în urmă, atunci când am descoperit Muzeul de la Sibiel, la care am revenit apoi în mai multe rânduri, când el nu mai era. De aceea nu sunt sigură dacă ceea ce țin minte despre el datează de la acea unică și sumară întâlnire sau este îmbogățit de ceea ce am aflat pe parcurs, mai ales din impresionantul portret, adevărată operă de istorie orală, semnat de Costin Manoliu.

Aud și acum vocea preotului trecut prin închisori și având puterea de a construi din viața pe care Dumnezeu i-a dăruit-o după calvar o operă închinată tot lui Dumnezeu și tot poporului pentru care suferise. Căci Muzeul Icoanelor pe Sticlă de la Sibiel este în același timp o biserică, o carte de învățătură și un profund omagiu adus artei în care poporul român a știut să învelească rugăciunea. Act de credință, de patriotism și de cultivare a frumuseții, Muzeul de la Sibiel este o operă prin care Părintele Oancea și-a transfigurat suferința și dragostea pentru poporul pe care l-a slujit.

Ultima oară am fost la Sibiel însoțită de membrii Academiei Europene de Poezie, care se întruniseră în capitala culturală europeană, și țin și acum minte admirația plină de emoție a poezilor europeni în fața icoanelor noastre și emoția mea plină de recunoștință pentru cel ce ctitorise muzeul și făcuse astfel posibilă această admirație.

Ana Blandiana

București, 19 decembrie 2009